

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/1/2019
Identifikačné číslo spisu:	9518100157
Dátum vydania rozhodnutia:	28.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. František Mozner
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:9518100157.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obžalovanej L. B. pre prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. na verejnom zasadnutí konanom 28. apríla 2020 v Bratislave o odvolaní obžalovanej L. B. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 11. októbra 2018, sp. zn. PK-2T/21/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovanú L. B., nar. XX. G. XXXX v C., trvale bytom C. XXC, K.,

uznáva vinnou, že

v presne nezistenom čase v polovici septembra 2016 v K., mestská časť G. M., na V. ulici, v rodinnom dome č. XXXX/X odovzdala odsúdenej Q. V., nar. XX. U. XXXX, ktorá pôsobila na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave (ďalej len „SZU“) ako študijná referentka pre zahraničných študentov, peniaze vo výške 6.000,- eur v hotovosti, ktorých vyplatenie jej prisľúbila už pri predchádzajúcom stretnutí začiatkom septembra 2016 za to, že v rozpore so študijným programom SZU zabezpečí zápis 10 zahraničných študentov - A. S., Q. B. J., B. I., Q. Y., Q. N., T. C., B. Q. A., A. R. I., T. Y. U., I. N. - medzi prijatých študentov v akademickom roku 2016/2017 na štúdium odboru „Všeobecné lekárstvo“ v rámci Lekárskej fakulty SZU s výučbou v anglickom jazyku, čo následne odsúdená V. v priebehu septembra 2016 aj vykonala, hoci títo študenti sa vôbec nezúčastnili prijímacieho konania a nespĺnili podmienky určené SZU pre riadne prijatie na štúdium,

teda

inému v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo sľúbila a poskytla úplatok, čím spáchala

prečin podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. a

za to jej ukladá

podľa § 333 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok,

podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon uloženého trestu podmienene odkladá a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určuje skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd rozsudkom z 11. októbra 2018, sp. zn. PK-2T/21/2018, uznal obžalovanú L. B. vinnou z prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák., ktorý mala spáchať tak, že v presne nezistenom čase v polovici septembra 2016 v K., mestská časť G. M., na V. F., v rodinnom dome č. XXXX/X odovzdala odsúdenej Q. V., nar. XX. U. XXXX, ktorá pôsobila na Slovenskej zdravotníckej univerzite v Bratislave (ďalej len „SZU“) ako študijná referentka pre zahraničných študentov, peniaze vo výške 6.000,- eur v hotovosti, ktorých vyplatenie jej prisľúbila už pri predchádzajúcom stretnutí začiatkom septembra 2016 za to, že v rozpore so študijným programom SZU zabezpečí zápis 11 zahraničných študentov (A. S., Q. B. J., B. I., Q. Y., Q. N., T. C., B. Q. A., A. R. I., O. M. O., T. Y. U., I. N.) medzi prijatých študentov v akademickom roku 2016/2017 na štúdium odboru „Všeobecné lekárstvo“ v rámci lekárskej fakulty SZU s výučbou v anglickom jazyku, čo následne odsúdená V. v priebehu septembra 2016 aj vykonala hoci títo študenti sa vôbec nezúčastnili prijímacieho konania a nespĺnili podmienky určené SZU pre riadne prijatie na štúdium.

Za to jej Špecializovaný trestný súd uložil podľa § 331 ods. 1 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere jeden rok, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov. Súčasne jej za použitia § 56 ods. 2 Tr. zák. uložil peňažný trest vo výške 1.000,- eur a pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, jej podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. ustanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere tridsať dní.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku podala proti nemu obžalovaná L. B. odvolanie, ktorého rozsah vymedzila tak, že smeruje proti výrokom o vine a treste, ako aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. V jeho dodatočne predložených dôvodoch z 23. januára 2019 prostredníctvom obhajcu uviedla, že odvolanie podáva z dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) a e) Tr. por., ktoré zároveň cituje. Konkrétne potom tvrdí, že súd prvého stupňa nesprávne hodnotil vykonané dokazovanie a tak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu posúdeniu veci. Namietla, že nezodpovedá skutočnosti, že by podplácala svedkyňu V., prvostupňový súd hodnotí jej výpoveď účelovo a logické rozpory v jej výpovediach sa snaží bagatelizovať. Ďalšie pochybenie súdu spočíva podľa odvolateľky v tom, že špecializovaný trestný súd nehodnotil výpovede svedkov aj s ohľadom na situáciu, aká bola ohľadne prijímania študentov na SZU pred údajným spáchaním trestného činu a po jeho spáchaní. Na základe týchto pochybení potom nesprávne rozhodol o vine, treste a peňažnom treste. Navrhla preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Okrem toho dôvody podaného odvolania doplnila obžalovaná aj ďalším podaním z 13. marca 2020. V nich poukazuje predovšetkým na to, že skutočnosť, že mala poskytnúť úplatok svedkyňi V., mal súd preukázanú jedine výpoveďou tejto svedkyne, iný dôkaz o tejto skutočnosti predložený nebol. Namietla pritom, že tvrdenie súdu prvého stupňa, že táto svedkyňa spoľahlivo opísala nielen miesto, čas a formu prijatého úplatku, ale uviedla aj spôsob, akým prijaté peniaze použila, pričom tento opis nijako nenasvedčuje rozporu s logikou a zdravým úsudkom, nezodpovedá pravde. Konkrétne upriamuje pozornosť na výpovede uvedenej svedkyne z 26. júla 2017 a 9. apríla 2018 s tým, že oba texty sú doslova zhodné, čo podľa nej nesvedčí o jej hodnovernosti a s touto skutočnosťou sa prokurátor ani súd prvého stupňa nevysporiadali, resp. sa na požiadanie jej obhajcu s ňou odmietli zaoberať. Neskôr dodala, že takto vypovedať by vedel iba človek s fotografickou pamäťou, čo svedkyňa nie je, čo preukazuje už to, že v konaní pred súdom už takto doslova zhodne vypovedať nedokázala.

Ďalej, poukazujúc na to, že podľa svedkyne V. mala poskytnutie úplatku podmieňovať zapísaním všetkých študentov do systému MAIS, pričom ho mala poskytnúť v polovici septembra 2016, resp. tesne pred kúpou vozidla FORD C-MAX, ktoré bolo zakúpené 28. septembra 2016, a študenti boli zapísaní v dňoch 28. a 29. septembra 2016 a svedkyňa prestala z dôvodu PN chodiť do práce 3. októbra 2016, obžalovaná namieta, že nie je zrejmé na základe akých úvah prišiel prvostupňový súd k záveru, že tvrdenia svedkyne sú pravdivé. Podľa odvolateľky je totiž nespochybniteľne preukázané, že v tom čase ani jeden študent nebol do systému MAIS zapísaný, čo mala byť jej zásadná podmienka pre poskytnutie úplatku. Spochybňuje tiež, či kúpnu cenu motorového vozidla zaplatila v skutočnosti svedkyňa, keďže fakt, že je uvedená v kúpnej zmluve, ešte nepreukazuje pôvod peňazí použitých na úhradu kúpnej ceny. Pochybnosť podľa obvinenej vyvoláva aj to, že 28. septembra 2016, teda v deň, keď malo byť vozidlo kúpené, bola svedkyňa ešte o 10:03 v Bratislave o čom svedčí zápis študenta T. Y. U. touto svedkyňou do systému MAIS. Napokon v tejto súvislosti namieta, že z vykonaného dokazovania nevyplyva ani to, kedy a od koho sa mala dozvedieť, že študenti sú zapísaní do systému, ako si mala dohodnúť termín so svedkyňou, aby jej odovzdala údajne dohodnuté peniaze za ich zapísanie.

Odvolateľka poukazuje tiež na to, že z dokazovania je zrejmé, že študenti uvedení v skutkovej vete neboli študentmi, ktorí by ju priamo požiadali o sprostredkovanie prestupu, do celej záležitosti sa dostala tak, že šlo u priateľskú súčinnosť, o ktorú ju požiadali jej známy R. M., ktorý dostal peniaze za sprostredkovanie, čo okrem neho potvrdil aj svedok I.. Nebolo teda nijak preukázané, že mala dôvod zo svojich peňazí poskytnúť úplatok, keďže nešlo o jej biznis.

V ďalšej časti obžalovaná tvrdí, že na ňou vyššie uvádzané pochybnosti o výpovediach svedkyne V. nemá žiadny vplyv, či táto bola sama stíhaná za prisnejší trestný čin, či sa sama priznala k svojej trestnej činnosti, že jej označením za páchatelku nijako nezlepšila svoje postavenie, že jej bolo odňaté vozidlo, ktoré údajne kúpila z jej úplatku, a ani to, že bola v tomto konaní vypočutá ako svedkyňa. Odvolateľka s poukazom na svoju výpoveď zopakovala, že zo strany svedkyne šlo o pomstu za to, že jej odmietla prispieť na opravu domu. Zároveň uviedla, že to, že na základe výpovede tejto svedkyne boli odsúdené už dve osoby, neznamena, že na základe toho musí byť odsúdená aj ona. Zdôraznila, že každý prípad sa musí posudzovať individuálne podľa dôkazov, ktoré v ňom boli vykonané. Pripustila pritom, že svedkyňa nemusela uviesť presne dátum, kedy došlo k odovzdaniu ňou tvrdeného úplatku, nie je však už podľa nej logické a tolerovateľné, aby tvrdila, že úplatok bol poskytnutý skôr, ako došlo k zápisu študentov, keď podľa jej tvrdení mala (obžalovaná, pozn.) trvať na tom, že ho poskytne až po zápise. Na druhej strane jej (obžalovanej, pozn.) tvrdenia nemôže súd spochybňovať len tým, že odmietla na začiatku vypovedať a ani tým, že jej advokát pred jej výsluchom nahliadol do spisu.

Za nepravdivé označila odvolateľka aj tvrdenie prvostupňového súdu, že ju z trestnej činnosti usvedčovala aj výpoveď svedka I.. V tomto smere poukazuje na to, že svedok I. nemá o prípadnom poskytnutí úplatku nielen priamu vedomosť, ale o niečom takom ani nevie. Skutočnosť, že sa aktívne podieľala pri príprave podkladov, aby tento svedok a ďalší študenti mohli prestúpiť, nie je trestnou činnosťou a samotný svedok potvrdil, že takto štandardne postupujú agentúry, ktoré sa prestupmi zahraničných študentov na iné vysoké školy zaoberajú. Naproti tomu sa prvostupňový súd opomenul vysporiadať s nepravdivou výpoveďou tohto svedka, že potom, ako sa zistilo jeho protiprávne zapísanie, žiadal od nej vrátiť 5.000,- eur. Poukázala tiež na to, že sám svedok uviedol, že túto sumu vyplatil jeho otec R. M. a ju spoznal až neskôr, pričom dáva do pozornosti konkrétne časti výpovede tohto svedka.

Prekvapivým a v rozpore so zákonom je podľa obžalovanej konštatovanie súdu prvého stupňa, že vyhlásenia R. M. a Z. M. hodnotí ako dôkazy výrazne nižšieho stupňa dôkaznej sily, keďže oproti nim stoja opakované výpovede dvoch svedkov (V., I.), ktorí vypovedali pred súdom po riadnom zložení prisahy, a teda ich výpovedná hodnota je podľa prvostupňového súdu takmer na úrovni obvykle spisovaných policajných úradných záznamov o „vytážení“ osôb (budúcich svedkov). V nadväznosti na to odvolateľka namieta, že Trestný poriadok nemá ustanovenie, ktoré by stanovovalo pravidlá na posudzovanie váhy jednotlivých dôkazov. Prirovnanie vyhlásenia osoby k úradnému záznamu policajta je podľa odvolateľky prejavom neznalosti rozdielov medzi oboma dokumentmi. Kým vyhlásenie osoby je

vyhlásením o nejakých skutočnostiach, o ktorých má [táto osoba] vedomosť, je ňou podpísané a nepravdivosť údajov v ňom jej môže privodiť aj jej trestné stíhanie, z úradného záznamu polície nie je mnohokrát zrejmé, od koho boli konkrétne informácie získané, tento nie je podpísaný osobou, ktorá informácie poskytla, a v prípade ich nepravdivosti nehrozí policajtovi v podstate žiadny postih, maximálne disciplinárny. Uvedené stanovisko prvostupňového súdu je tak podľa obžalovanej vyjadrením svojvôle pri vydávaní rozhodnutia súdu.

Ďalej poukázala odvolateľka na to, že v danom období komunikovala aj s inými zamestnancami LF SZU a získavala informácie o podmienkach a možnostiach prijatia aj zahraničných študentov z iných vysokých škôl, všetko sa ale dialo v súlade so zákonom a ani jeden z týchto ďalších zamestnancov neuvádzal, že by od neho požadovala prijatie študentov za poskytnutie úplatku. Osobitne pritom kladie otázku, že ak nežiadala (správne neposkytla, pozn.) úplatok v jej obchodných prípadoch, prečo by ho poskytla v prípade, ak nešlo o jej obchodný prípad.

Pokiaľ ide o záver súdu prvého stupňa, že jej obhajoba, že nutnosť absolvovať prijímacie skúšky sa mala týkať inej skupiny študentov, neobstoí, keďže niet logického vysvetlenia, prečo by mali prijímacie skúšky absolvovať len niektorí prestupujúci študenti a iní nie, obžalovaná tvrdí, že tento vychádza z nepresnej interpretácie dôkazov. Zdôraznila, že na pojednávaní konanom 18. septembra 2018 uviedla, že „... vedela, že podmienkou zápisu študentov na SZU pri prestupe z inej univerzity je absolvovanie prijímacích skúšok, ale tak ako každá škola aj SZU v prípade nedostatkov študentov udeľovala tzv. výnimky a prijímala nových študentov z iných univerzít bez prijímacích pohovorov.“ Poukázala tiež na to, že na čl. 1104 je e-mail, z ktorého je zrejmé, že termín skúšok pre jej študentov bol stanovený na 27. júna 2016. V danej veci však ide o študentov, ktorý prejavili záujem o prestup na LF SZU v auguste 2016, a teda je logické, že 27. júna 2016 išlo o iných študentov, než v auguste 2016. Okrem toho s poukazom na výpovede svedkýň V. a MUDr. Q. P. na pojednávaní konanom 18. septembra 2018 obžalovaná tvrdí, že na LF SZU boli prijímaní študenti aj bez písomných skúšok. Posledným známym prípadom študenta, ktorý bol zapísaný do vyššieho ročníka bez splnenia podmienok je podľa odvolateľky svedok I., pretože mu bola uznaná skúška, ktorú urobil 29. septembra 2016, teda v čase, keď bol protiprávne zapísaný ako študent LF SZU a v októbri 2016 mu bolo oznámené, že nebol a nie je študentom LF SZU.

Napokon v závere doplnenia odvolacích dôvodov označila obžalovaná stanovisko prvostupňového súdu, že vzhľadom na množstvo dopravných priestupkov nemôže u nej vysloviť, že doposiaľ viedla riadny život, za príliš formalistické. Poukázala pritom na to, že za priestupky dostávala pokuty vo výške 10 - 20 eur, čo nesvedčí o ich nejakom závažnom páchaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako odvolací súd preskúmal na podklade odvolania obžalovanej L. B. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo (§ 317 ods. 1 Tr. por.). Po takto vykonanom prieskume, v rámci ktorého prihliadol aj na chyby odvolaním nevytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania, dospel najvyšší súd k záveru, že podané odvolanie je sčasti dôvodné.

Podstata odvolacích námietok obžalovanej je založená na spochybňovaní správnosti skutkových zistení súdu prvého stupňa tým, že namieta spôsob, akým hodnotil jednotlivé vykonané dôkazy.

K tomu treba v prvom rade uviesť, že ak prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., a teda ich hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a na základe toho dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, nemôže odvolací súd takýto rozsudok zrušiť, ani keby sám, na základe vlastného presvedčenia, hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž prvostupňové rozhodnutie netrpí žiadnou chybou odôvodňujúcou jeho zrušenie.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia prvostupňového súdu, ktorých podstatu možno zhrnúť tak, že

odvolateľka sľúbila a následne poskytla 6.000,- eur študijnej referentke SZU Q. V. za to, že v rozpore so študijným programom zabezpečí zápis zahraničných študentov medzi prijatých študentov v akademickom roku 2016/2017, a to napriek tomu, že títo sa nezúčastnili prijímacieho konania a nesplnili podmienky SZU pre riadne prijatie na štúdium, nemožno súdu prvého stupňa nič vytknúť. V odôvodnení svojho rozhodnutia totiž precízne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia. Súčasne logicky a presvedčivo vysvetlil akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovanej a prečo nevyhovel jej ďalším dôkazným návrhom. Najvyšší súd si v tomto smere výstižnú argumentáciu súdu prvého stupňa, ktorá už sama osebe dáva dostatočnú odpoveď aj na obžalovanou v odvolaní uplatnené námietky, v celom rozsahu osvojil, v podrobnostiach na ňu odkazuje a k veci dodáva:

Svedkyňa Q. V. vypovedala v priebehu celého trestného konania konzistentne, bez podstatných rozporov spochybňujúcich hodnovernosť jej výpovedí. Pritom ňou prezentovaný priebeh udalostí plne zodpovedá objektívne - najmä z listinných dôkazov predložených SZU - zistenej skutočnosti, že v skutkovej vete tohto rozsudku uvedení zahraniční študenti boli v akademickom roku 2016/2017 zapísaní na štúdium na SZU bez toho, aby úspešne absolvovali prijímacie konanie. Zároveň, odhliadnuc od toho, že jediný rozumný dôvod vysvetľujúci takéto konanie svedkyne je úplatok od obžalovanej, treba zdôrazniť, že táto svedkyňa nemala žiaden motív odvolateľku krivo obviňovať. V tomto smere je absolútne neuveriteľným tvrdenie obžalovanej, že svedkyňa sa najprv pripravila o zamestnanie a následne sa vystavila trestnému postihu len preto, aby sa obžalovanej pomstila za to, že jej odmietla príspev na opravu domu.

Pokiaľ obžalovaná poukazuje na zhodnosť textu v zápisniciach o výsluchoch Q. V. z 26. júla 2017 a 9. apríla 2018, treba predovšetkým uviesť, že prvá z týchto výpovedí nie je v tejto veci procesne použiteľná, ako správne uviedol už súd prvého stupňa. Menovaná ju totiž urobila v procesnom postavení obvinenej, a to ešte pred tým, než bolo uznesením z 30. novembra 2017 (č. l. 43) trestné konanie vedené proti nej vylúčené z pôvodne spoločného konania vedeného aj proti odvolateľke [pozri rozhodnutie zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 97/2018]. Z pohľadu takto uplatnenej námietky je však podstatné to, že podkladom napadnutého rozhodnutia je výpoveď tejto svedkyne, ktorú urobila v rámci výsluchu pred Špecializovaným trestným súdom na hlavnom pojednávaní konanom 18. septembra 2019 (č. l. 1107 a 1108) a pri ktorej sa obsahovo podstatne neodchýlila od svojej skoršej svedeckej výpovede z 9. apríla 2018 na č. l. 163 - 168. Prvostupňový súd tak pri protokolácii tejto výpovede postupoval v súlade s § 58 ods. 4 Tr. por. a z tohto pohľadu sa tak obsah označenej výpovede tejto svedkyne z prípravného konania stal súčasťou jej výpovede na hlavnom pojednávaní, bez toho, aby ju bolo potrebné čítať (primerane pozri rozhodnutie zverejnené v Zbierke pod č. 53/2009).

V tejto súvislosti treba tiež uviesť, že vzhľadom na to, že svedkyňa pred prvostupňovým súdom vypovedala tri roky po skutku, za podstatné odchýlenie sa od jej skoršej výpovede, odôvodňujúce postup podľa § 264 Tr. por. a spochybňujúce jej hodnovernosť, ako tvrdí odvolateľka, nemožno považovať to, že v závere výsluchu na hlavnom pojednávaní na otázku obhajcu uviedla, že „Peniaze som od obžalovanej dostala krátko pred tým, než som vycestovala do Popradu a kúpila si auto. Neviem presne uviesť konkrétny deň. V čase, keď mi odovzdávala peniaze boli už všetci študenti nahodení do systému MAIS. Bola to podmienka obžalovanej...“, hoci v prípravnom konaní uviedla, že obžalovaná jej dala finančnú hotovosť 6.000,- eur v polovici mesiaca september 2016, keď už boli niektorí jej študenti nahodení do systému MAIS ako prijatí na štúdium (č. l. 164). V tomto smere poukazuje odvolací súd na to, že nielen z pôvodnej výpovede svedkyne, ale i z už zmienených listinných dôkazov predložených SZU, vyplýva, že Q. V. najprv zapísala dotknutých študentov písomne a až následne ich priebežne „nahodila“ do systému, pričom podľa jej slov to urobila v piatich prípadoch. U zvyšných študentov o to požiadala PhDr. B. K., ktorý v ďalšom kroku požiadala o pomoc kolegu P. A.. Pokiaľ ide o spoľahlivosť výpisov z predmetného systému, ktorých kópie predložila SZU, treba tiež uviesť, že hoci zápis jednotlivých študentov mal byť zaevidovaný až v období od 28. do 29. septembra 2016, vo viacerých prípadoch boli zápisy týkajúce sa úhrady školného zaevidované už skôr (č. l. 221, 280, 503). Aj v tomto kontexte potom ani odvolateľkou vytýkaná nepresnosť vo výpovedi svedkyne Q. V. a ani jej námietka,

že podľa výpisu zo systému MAIS mala v ňom vykonať zápis 28. septembra 2016 o 10:03 hod., hoci v ten istý deň mala podľa zmluvy kupovať v Kežmarku motorové vozidlo (čo bez ďalšieho nemožno vylúčiť), nespochybňujú hodnovernosť usvedčujúcej výpovede tejto svedkyne ako celku do takej miery, že by snád nemohla byť základom pre vyvodenie skutkových záverov, ako to správne urobil súd prvého stupňa.

Pokiaľ ide o výpoveď A. R. I., je pravdou, že tento nebol svedkom poskytnutia úplatku, jeho výpoveď však logicky dopĺňa usvedčujúcu výpoveď Q. V., keď tento svedok okrem iného uviedol, že R. M. mu obvinenú predstavil ako spolupracovníčku, ktorá vybavuje jeho prestup na SZU, a podľa jej správania pri „zápise“ to jednoznačne vnímal tak, že ho organizuje a vedie práve ona. Pritom pri posudzovaní dôkaznej sily týchto výpovedí, a to v konfrontácii s čestnými prehláseniami R. M. a Z. M., ktoré predložila obžalovaná, prvostupňový súd správne zohľadnil, že svedkovia boli pred súdom vypočutí osobne, teda nielen strany ale i súd mali možnosť bezprostredne sledovať ich reakcie, po zložení prísahy a v prípade, ak by vypovedali nepravdivo vystavili by sa riziku trestného postihu, čo R. M. a Z. M. v súvislosti s ich čestnými prehláseniami nehrozilo. Ani v tomto smere tak nemožno súdu prvého stupňa nič vytknúť.

Pravdepodobne však uniklo pozornosti Špecializovaného trestného súdu, že nie všetci študenti uvedení v popise skutku napadnutého rozsudku boli na štúdium zapísaní bez vykonania prijímacieho konania. O. M. O. totiž bola na štúdium v akademickom roku 2016/2017 riadne prijatá, bola však nesprávne (v rozpore s podmienkami určenými SZU) zapísaná do vyššieho ročníka a to pod číslom iného študenta. V tejto časti tak skutkové zistenia prvostupňového súdu nezodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. A hoci i takto preukázané konanie týkajúce sa O. M. O. by v prípade, ak by bolo vyjadrené v popise skutku, naplnilo znaky skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák., resp. bolo by jeho súčasťou, doplnenie (rozšírenie) skutkovej vety v tomto smere by bolo v neprospech obžalovanej. Takýto postup však nie je v tejto veci možný, pretože odvolanie bolo podané len v prospech obžalovanej (§ 327 ods. 2 Tr. por.). Z tohto dôvodu odvolací súd po čiastočnom zopakovaní dokazovania podľa § 325 ods. 5 Tr. por. a zrušení napadnutého rozsudku sám upravil popis skutku tak, aby ten plne zodpovedal výsledkom vykonaného dokazovania. Teda, že bez vykonania prijímacieho konania boli na štúdium na SZU zapísaní iba desiat študenti uvedení v skutkovej vete tohto rozsudku. Keďže aj takto upravený skutok napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1 Tr. zák., a to z dôvodov, ktoré dostatočne rozviedol už súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí, odvolací súd uznal obžalovanú L. B. vinnou zo spáchania tohto trestného činu.

Pokiaľ ide o výrok o treste, odvolací súd, rovnako ako súd prvého stupňa, uložil obžalovanej trest odňatia slobody vo výmere jeden rok s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu osemnásť mesiacov, keďže ani v tejto časti nezistil v postupe a rozhodnutí prvostupňového súdu žiadnu chybu. Uvedené však neplatí vo vzťahu k výroku o peňažnom treste, ktorý prvostupňový súd uložil odvolateľke podľa § 56 ods. 2 Tr. zák. Podľa tohto ustanovenia totiž môže súd uložiť peňažný trest bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 tohto ustanovenia, ak ho ukladá za prečin a vzhľadom na povahu spáchaného prečinu a možnosť nápravy páchatel'a trest odňatia slobody neukladá. Keďže Špecializovaný trestný súd obžalovanej uložil trest odňatia slobody, súčasné uloženie peňažného trestu podľa tohto ustanovenia nebolo možné. Len pre úplnosť sa žiada dodať, že ani zo skutkovej vety napadnutého rozsudku, ale ani z jeho odôvodnenia nevyplýva, že by súd prvého stupňa mal jednoznačne za preukázané, že obžalovaná spáchaným trestným činom získala, resp. sa snažila získať majetkový prospech, a teda že by v posudzovanej veci boli splnené podmienky na uloženie peňažného trestu podľa § 56 ods. 1 Tr. zák.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.